

N

a druhé planetě žil ješita.

„Ale ale! Jde mě navštívit nějaký obdivovatel!“ halasil už z dálky ješita, jakmile malého prince zpozoroval. Ješitní lidé totiž považují všechny ostatní za své obdivovatele.

„Dobrý den,“ pozdravil ho malý princ. „Máte legrační klobouk.“

„To abych mohl zdravít,“ odpověděl mu ješita. „Abych mohl pozdravit každého, kdo mi přijde zatleskat. Naneštěstí se tu ale nikdy nikdo neobjeví.“

„Vážně?“ divil se malý princ, protože tomu nerozuměl.

„Zaplácej jednou dlaní o druhou,“ poradil mu ješita.

Malý princ zaplácal dlaněmi o sebe. Ješita skromně poděkoval: nadzdvihl klobouk.

Tohle je zábavnější než návštěva u krále, řekl si v duchu malý princ. A znovu začal plácet dlaněmi. Ješita ho znovu zdravil zdvižením klobouku.

Zkoušeli si to pět minut, potom ale ta jednotvárná hra malého prince unavila.

„A co je potřeba udělat, aby klobouk spadl?“ zájmal se.

Ješita ho ale neslyšel. Ješitové vůbec slyší jenom chválu.

„Opravdu mě tolik obdivuješ?“ zeptal se malého prince.

„Co znamená ‚obdivovat‘?“

„Obdivovat‘ znamená uznávat, že jsem ten nejkrásnější, nejlépe oblečený, nejbohatší a nejchytřejší člověk na planetě.“

„Ale ty jsi na planetě sám!“

„Udělej mi tu radost. Obdivuj mě i tak!“

